

48. For så vidt angår ekspropriationsbeslutninger foreslås der således den afvigelse fra lovens normale ordning, at en ekspropriation skal kunne påklages til miljøministeren til fuldstændig prøvelse, dvs. ikke blot af egentlige retsspørgsmål, men også af spørgsmål om det hensigtsmæssige eller rimelige i den pågældende ekspropriation.

Den særlige bestemmelse om klageadgang over for ekspropriationsbeslutninger var i det oprindelige lovforslag optaget som § 34. Sammenlignet hermed medfører den nu foreslåede regel, at ikke blot ejeren, men enhver med retlig interesse i ekspropriationsbeslutningen kan påklage beslutningen til miljøministeren.

Det er endvidere fundet rigtigst i 3. pkt. at medtage en bestemmelse, hvorefter en klage, der er fremsat inden klagefristens udløb, har opsættende virkning, medmindre miljøministeren bestemmer andet. En ikke rettidigt fremsat klage vil derimod kun have opsættende virkning, hvis dette bestemmes af miljøministeren.

Til § 35.

Erstatningen for ekspropriation efter de gældende bestemmelser i byplanloven og byggelovene fastsættes af vedkommende taksationskommission — og om fornødent af overtaksationskommissionen — i henhold til lov om offentlige veje, i Københavns kommune dog af den særlige taksationskommission, der er omhandlet i den københavnske byggelov. Denne ordning foreslås i *stk. 1* opretholdt med den modifikation, der følger af, at den særlige københavnske taksationskommission vil bortfalde. *Stk. 1* svarer for så vidt til § 37, stk. 1, i det oprindelige lovforslag.

I *stk. 1* er endvidere foreslået, at vejlovens taksationsmyndigheder afgør spørgsmål om berettigelsen af et overtagelseskra­v efter lovforslagets §§ 32 og 33. Bestemmelsen herom, der i det oprindelige lovforslag var optaget som § 30, svarer til gældende byplanlovs § 14 for så vidt angår overtagelseskra­v ved ejendommens udlæg til offentlige formål. Det foreslås, at bestemmelsen udvides til at gælde overtagelseskra­v efter afslag på tilladelse til nedrivning af en bebyggelse, der skal bevares ifølge en lokalplan eller en fortsat gældende byplanvedtægt.

Stk. 2 svarer i realiteten til byplanlovens § 13, stk. 2, og § 14, stk. 3, og er enslydende med § 37, stk. 2, i det oprindelige lovforslag.

Stk. 3 svarer til byplanlovens § 18, byggelovens § 59, stk. 3, og den københavnske byggelovs § 42, stk. 3, og er enslydende med § 37, stk. 3, i det oprindelige lovforslag.

I *stk. 4* foreslås bestemmelserne i det oprindelige lovforslags §§ 35 og 36 samt § 37, stk. 4, samlet i

form af en generel henvisning til vejlovens regler om sagernes behandling for taksationsmyndighederne (de processuelle regler) og om erstatningens fastsættelse og udbetaling.

Til kapitel 5.

Bestemmelserne i §§ 36-38, der modsvarer det oprindelige lovforslags § 38, opretholder i princippet det indseende med private byggeservitutter, som ved byggelovens § 4 og den københavnske byggelovs § 4 er tillagt kommunalbestyrelsen. De gældende bestemmelser har som almindeligt formål at sikre det offentliges indseende med indholdet og håndhævelsen af de byplanmæssige og bebyggelsesregulerende bestemmelser, som indeholdes i servitutter, også når disse har retlig karakter af private servitutter.

Det er på denne baggrund naturligt — som et led i planlovsreformen — at lade byggeservitutbegrebet i byggelovene afløse af et servitutbegreb, der defineres som det mulige indhold af en lokalplan, dvs. servitutbestemmelser om forhold, der kan reguleres ved bestemmelser i en lokalplan, jfr. lovforslagets § 18, og at placere bestemmelserne herom i den nye lov om kommuneplanlægning. Bestemmelserne i byggelovens § 4 og den københavnske byggelovs § 4 vil samtidig bortfalde. Denne revision indebærer tillige en forenkling i forhold til de hidtil gældende regler.

I henhold til bestemmelserne i kapitel 5 (§ 38) i det oprindelige lovforslag foreslås den ændring, at en kommune som ejer af en ejendom sidestilles med andre grundejere, for så vidt angår adgangen til i privatrettens former at pålægge ejendommen servitutbestemmelser. Der henvises herom nærmere til bemærkningerne til § 36.

Til § 36.

I det oprindelige lovforslags § 38, stk. 1, var foreslået, at en kommunalbestyrelse ikke gyldigt kunne pålægge en ejendom i kommunens eje servitutbestemmelser om forhold, hvorom der kunne optages bestemmelser i en lokalplan. Endvidere var i § 38, stk. 2, optaget en bestemmelse om, at andre ejere af fast ejendom kun med forudgående samtykke fra kommunalbestyrelsen kunne pålægge ejendommen servitutbestemmelser om forhold, hvorom der kunne optages bestemmelser i en lokalplan.

Baggrunden for det oprindeligt foreslåede § 38, stk. 1, var, at mange kommuner i forbindelse med jordkøb og -salg har fulgt den praksis alene at regulere ejendommenes fremtidige anvendelse m. v. ved privatretlige servitutpålæg. I takt med kommunernes stadigt mere aktive rolle i jordpolitikken har denne praksis fået et stigende omfang.

Anvendelsen af servitutter som planlægningsin-